

Առանց կիրքի ... ո՛չ սակայն զերծ յանցան—  
 քէ եւ ցաւէ, խոսմէ,—  
 Որ զոյաթիւն ունէին, որովհետեւ իր կա՛մքն Պիտի կրնար անհաս երկնից ամէնէ՛ն  
 էր Ազօտօրէն բարձրագիւր աստղէն իսկ վեր սա—  
 Որ ըստեղծա՛ծ էր զանոնք, կամ թոյլ տուած լաւնիւ,  
 որ լինին. Պարասպին մէջ հրբաւառ:  
 Ոչ ալ սղատ, (թէպէտեւ կ'իշխէ անոնց, իր— վերջ Գ. Արարի.  
 Իր գերիներն ըլլային,) բախտէ, մահէ, փո—  
 րեւ թէ Թարգմ. ՅԱԿՈԲ ԱՆՏՈՆԵԱՆ  
 Շէլի

## Գիւղի տրտում յիշատակ

Հոն ուր քշուառ էինք, պգտիկ այն գիւղին մէջ,  
 Ուր գետակի մը ջուրերուն վըրայ մըթին  
 Երկնակապոյտ նունուփարներ պիտի ծաղկին,  
 Երբոր շողան մեր անցեալէն բոցեր անշէջ,

Մենք հոն իրար կը սիրէինք շատ աւելի  
 Քան եթէ սէրն երջանկութիւնն ըլլար միակ,  
 Ու մեր այն փաղցը՛ր օրերուն մէջ տրտմունակ  
 Ի՛նչ խորունկ էր գինովութիւնը համբոյրի:

Գիւղին անունն իսկ հնչող սրինգ մ'է դիւթական  
 Այս լըռութեան մէջ հեկեկուն իրիկունով,  
 Երբոր դարձեալ աշունօրէն յոյսերն ինկան,

Ու կը թըլի որ ջուրերուն վըրայ մըթին  
 Նունուփարները ծաղկեր են կապոյտ գոյնով,  
 Եւ շղթայութե՛ր է անոնցմով կուրը ցնորքին...:

ԱՐՍԷՆ ԵՐԿԱԹ

Գահիրէ